

Keik ma- ja kohto wannemad
Ja rahwa õppetajad,
Ja nende truid allamad
Ja ausad sõnna kuuljad:
Neid hoia omma sülle sees,
Et ommas kohtas iggamees
So jälgigi mõda astuks.

Paš armša Keisre Herrale
Beel kaua terwis olla,
Ja temma sure suggule
So armo rohkest tulla:
Ka temma last jo nitis surm,
Ja sedda teggi Sinno arm,
Mis leida tronis, saunas.

So holeks jägo meie siis
Sest aeast ja fest päwast!
Kül sinno pühha helde wiis
Meil' annab armo taewast:
Kui ue aasta annad Sa,
Siis aitad sedda lõppeta,
Se meie kindel lotus!

Pahha õmaea udes Pabelis.

Wanna Pabel, kellest piiblis luggeda, kus
Rebukadnetsar elas, kellele prohwet Daniel
unnenäo üllebräfis ja ärraselletas, ja Pel-
satsar, kellele Daniel immekirja seina peal
(mene, mene tekel uwarsin) ärra selletas, kus
ka Daniel lõukoerde auks wiisati ja termelt
wälja wõeti, ka kolm Daniele sõbra tullise
ahjo, kus Summal neile hoidjaks olli, et tulli
neil juukse karwagi ärra ei tõrwetand — se
wanna Pabel on jo ammu keige mailma as-
jade teed läinud, agga kus mailma otsas se
uus Pabel peaks ollema? küsib luggeja. —
Kaugemat ühti, kui Prantsusfemaal Seine jõe
äres. — Paris on ühhe seitungi kirjutaja
lääbi selle nimme sanud. Ja et sesamma Paris
omma üllekohtuga tõe polest parrem ei olle,
kui muistne Pabel, sepärrast ei woi sedda sug-
ugi tühjaks laimuks armata, kui ta sedda
nimme — uus Pabel — on sanud.
Seal udes Pabelis sündis hiljoti kenna —
ehk ütleme parrem kolle nalli, — mis min-